

Parlamenti folyosó

Figyelemmel és egyetértéssel olvastam a Magyar Nemzet karácsonyi számában a *Göncz Árpáddal* készült interjú jó néhány mondatát. Azon kitételei ragadták meg leginkább a figyelmem, melyek — sokak között — engem is igazoltak abban, hogy hamis minden olyan állítás, amely a mai Magyarországot a szélsőségek országának igyekszik bemutatni. A Magyar Köztársaság elnökének szavai iszt bizonyították: hazudik mindenki, aki a magyarországi antiszemitizmus vádjával házal amerikai és európai lapoknál s egyéb hírközlő eszközöknél, akik a kétségtelenül szomorú, ám egyedi esetek alapján azt állítják, hogy nálunk a rasszizmus, az idegengyűlölet az úr.

Göncz Árpád sem mondott mást, mint amit — sokak között — magam is többször leírtam. Igen, vannak antiszemíták; vannak horogkeresztesek; vannak fajgyűlölők és rasszisták, vallási türelmetlenek és sajtószabadságot ellenzők, de mindezekkel együtt, vagy éppen ezek ellenére, alapvetően türelmes, kiegyensúlyozott, szélsőségektől mentes országban élünk, ahol javarészt rajtunk múlik, hogy az Európától pozitívan megkülönböztető jegyek meghatározók maradjanak továbbra is.

A köztársasági elnökkel készült interjú ezen részeit szíves figyelmébe ajánlom mindenkinek, aki — sok gondunk közt — nyugalmat akar ebben a közös hazában. Ajánlom zsidónak, cigánynak, itt tanuló színesbőrűnek, bármely náció nálunk élő fiának és lányának, de a dolgok természetéből fakadóan a többségben élő nem zsidónak, nem cigánynak, nem színesbőrűnek s nem más nációhoz tartozónak.

Leginkább azonban azokkal szeretném többször is elolvasatni az elnök által mondottakat, akik (nem győzöm hangsúlyozni: létező, ám elszigetelt jelenségek alapján) a fentebb felsorolt állításokkal cirkuszolják végig a világot, s ha kell, hát szervezeteket hoznak létre az alig létező — csak általuk általánosított — jelenségek leküzdésére, akik tüntetéseket szerveznek, akik a parlamentben ágálnak, sokszor teljesen tisztázatlan eseményekre hivatkozva, melyekben csak az a kérdéses: ki is ütött először. Mely események túlnyomó többsége egyszerűen a kriminalitás világába tartozik, s az ég adta világon semmi közük világnézethez, politikához.

Kíváncsian várom: vajh' nyilatkozik-e a Charta, s holdudvara, miután ők is elolvasták az általuk egyetlen magyar demokratának nevezett Göncz Árpád nyilatkozatát. Nyilatkozik-e **Eörsi, Konrád, Fodor Gábor és TGM**? És ha nyilatkoznak, mit nyilatkoznak? Azt, hogy 1993 karácsonya óta immáron egyetlen demokrata sincs ebben az országban? Hogy csalódtak a köztársasági elnökben? Nem tudom, nyilatkoznak-e, s ha igen, mit mondanak, ám erősen hiszem, hogy az elnök mérsékelt megnyilvánulása után a korábbinál is kevesebb lesz a hitelük az ország határain belül, s titkon azt remélem, határainkon túl is.

Ha áttételesen is, de a témához tartozik *Borbándi Gyula* karácsonyi írásának egy zárójeles megjegyzése, a Magyar Nemzet említett számában. Borbándi így ír: „Eddig kevés figyelemre méltott jelenség, hogy a magyarországi rendszerváltozások közül az 1989–90-es az egyetlen, amely — mostanáig legalábbis — nem váltott ki emigrálást. Ennek magyarázata, hogy a fordulat nem volt erőszakos és ellenfeivel szemben olyan könyörtelen, hogy magyar állampolgárokat az ország elhagyására kényszerítsen.”

Úgy vélem, mivel ezt a megjegyzést a tények is igazolják, a Borbándi által írottakat azt bizonyítják, hogy mindazon negatívumok, melyekről a Charta és köre oly szívesen kiabál, s melyek általánosíthatóságát Göncz Árpád is tagadja, tényleg egyedi esetek csupán. Hiszen, ha valami, akkor a fajgyűlölet, az idegengyűlölet sokakat kényszerített volna távozásra. Ma és itt, ennek adminisztratív akadálya nem is lehetne. Mi több, a jelek azt mutatják, hogy hozzánk jönnek tízezrével olyan országokból, ahol a rendszerváltozás nem vagy csak felemásán zajlott le, olyan országokból, ahol bizonyítható, hogy súlyos hátrányt szenved mindenki, aki nem a többségi népeség tagja.

Új év, új remények. Magam abban bízom, hogy **Eörsi, Konrád, TGM és Fodor Gábor** (megannyi kitűnő koponya) és sokan a kevésbé kitűnőek közül is, megfontolják a köztársasági elnök szavait, s a harcba, a politikai harcba, hiszen a hatalomért küzdenek, immáron tisztességesebb eszközöket vetnek be. Mert tudják, és mások is tudják, többen mint ők gondolnák: kiáltozásuk a sajtószabadságért és a mindenféle megkülönböztetések ellen, nem egyéb, mint elterelő hadművelet. Félrevezetés, sőt hazugság.

SPEIDL ZOLTÁN